

четата сж на Бълчо... познахъ ги... Сега ще влѣзнатъ въ двора... Ще дойдатъ... (Затваря прозореца). Да имъ кажа ли?

(Хлопане на вратата. Влиза Васа).

СЦЕНА ТРЕТА

Петра и Васа.

ПЕТРА. (Като изтичва до вратата). Какво време, Боже! Добре дошла, лелка... Ба, че те е омокрило!

ВАСА. Ба-ба! Какво ме гледашъ като шантава?... Помогни ми да си сваля кожухчето... Така... Така... Какви сж тия чаши съ вино по масата? Кой се е наливаль тука? Плати ли?

ПЕТРА. Той е тука, лелко... тука ще преспи... Утре ще си плати...

ВАСА. Какъ, утре? Ти кога си видѣла у насъ утре да се плаща? А! Чутура н'една! Тикво! Какъвъ е той? Кой е — та оставашъ за утре!

ПЕТРА. Ам'че... таквозъ... пѣтникъ единъ... отива за града... Остана да преспи... Ти напраздно, лелко, ме обиждашъ, напраздно ме гълчишъ...

ВАСА. Напраздно хлѣба ми ядешъ, чу ли? Това е напраздно... Ам'какви сж тия куфари тамъ? Разхвърлилъ ги като у дома си...

ПЕТРА. Тия куфари сж все пълни, лелко. Видѣхъ като ги отваряше да си търси кърпа... Пълни сж съ дрехи.

ВАСА. Съ дрехи ли? Хубава работа! Че що ги оставилъ тука, а? Що ме гледашъ такава?

ПЕТРА. Незнамъ, лелко, какъ ще те гледамъ? Незнамъ... що ги е оставилъ тука... Дойде привечеръ, яде, пи, легна си... Това знамъ... това казвамъ...

ВАСА. Хъмъ!... Добъръ ще да е! Нѣкой пияница! Наплюскалъ се и оставилъ всичко... Ами съ кого е пилъ? Що сж две чашитѣ? Съ тебе ли?

ПЕТРА. Кани ме да пийна и азъ една чаша, лелко... Не е лошъ човѣкъ...